

En Invalidensionist

Novelle

af

Jørgen Schmidt

Mit navn er Jørgen Rasmus Valentin Schmidt. Jeg er endnu kun 29 år gammel, men jeg er bange for, at jeg ikke bliver ret meget ældre. Jeg bor sammen med min mor i et stort hus på Frederiksberg. Jeg er ofte alene hjemme, fordi min mor arbejder meget for at skaffe penge til terminerne. Igår iagttog jeg små paddehatteskyer mod syd og mærkede svage detonationer forplante sig gennem jorden. Alle mennesker lader som ingenting, men jeg lader mig ikke narre, jeg ved, at turen snart kommer til os. Jeg tror, at man holder meget alvorlige ting hemmelige for befolkningen. Når jeg tænker på det, bliver det benægtet på alle de radiostationer, jeg stiller ind på. For mange år siden fik jeg den idé, at jeg blev iagttaget. At man forstod, hvad jeg tænkte og optog det sammen med billeder af mig. Siden glemte jeg det igen, men er vendt tilbage til ideen med mellemrum. Inden for de sidste fire måneder er min mistanke vokset til vished. De vil spørge, hvorfra jeg ved det? Svaret vil sikkert ikke overbevise Dem, men når jeg tænker på alt det, som f.ex. France Inter ved om mig, er jeg ikke i tvivl. Det er ikke bare hjemme på mit værelse, at jeg bliver iagttaget, men overalt også i udlandet. På alle radiostationer i Europa kan man opfatte, hvad jeg tænker lige så godt, som det jeg siger højt kan opfattes af en anden, der hører på mig.

Mine tanker bliver kommenteret. Det mest almindelige er, at oplæseren indskyder et "ja" eller "nej" midt i det han eller hun er ved at sige. Der kommer også ofte hele sætninger møntet udelukkende på mig. Det er sjældent i Danmarks Radio, men med France Inter kan jeg føre lange samtaler. Det består i, at jeg tænker noget, og så kommer franskmændene i radioen med deres svar og opfordringer. Jeg ved ikke, hvor mange mennesker der er indblandet. Tyskerne siger over hundred tusind, men jeg kan ikke kontrollere det. Hvis alle vidste det, kunne de i Danmarks Radio tale åbent om mig, men det foregår mere gedulgt, så jeg slutter, at det er få, der er indviet. Franskmændene er dem, der taler mest åbenlyst med mig og om mig. De kommer af og til med sparsomme oplysninger f.ex. at de ser mig i et lille fjernsyn, og at et sådant fjernsyn koster hundred tusind francs. Det er også fra dem, at jeg har fået at vide, at jeg blot behøver at tænke det, jeg vil sige. Det er tit meget ubehageligt, at alt hvad jeg tænker, bliver opfattet af mange mennesker, men jeg har næsten vænnet mig til det.

I de sidste år har jeg lagt mærke til, at somrene er blevet hedere og vintrene mildere. I Afrika er der tørke, og mange mennesker dør hver dag af underernæring. Alligevel gør man ikke tilstrækkeligt. Stormagterne øser radioaktivitet ned over hinanden uden at andre end en lille klike ved det. Ganske vist siger Radio DDR, at det ville have helt andre konsekvenser, men jeg lader mig ikke overbevise om andet.

Nu er jeg for alvor ved at blive bange. Jeg kan mærke jorden ryste ganske svagt. For at undgå faren har jeg besluttet mig til at lade mig indlægge på hospitalet, der ligger meget afsides, langt borte fra de store byer. Jeg går ind i stuen og ringer lægevagten op. En kvinde siger, at det kan tage nogen tid, før der kan komme en læge på besøg.

Jeg beslutter mig til at skjule min identitet. I radioen siger de, at det er farligt at gå på gaden. Min mor har syet navn ind i noget af mit tøj, det smider jeg i skraldespanden. Mine bøger går samme vej. Vægtløftningsmedaljerne kommer bagefter sammen med min scrapbog. Mine personlige papirer har jeg i et arkiv, ud med det hele. Sveriges Radio mener, at det er fuldenendt, en mand siger, at jeg er forsvundet.

Engang gik jeg til politiet. Jeg sagde, at jeg ikke ville finde mig i det mere, at jeg ville have mere privatliv. Men på den politistation hvor jeg henvendte mig, sagde betjentene bare, at jeg ikke skulle komme der og gøre vrøvl.

Franskmændene har fortalt mig, at man ikke kan følge mig i gaderne, men Radio DDR siger, at det er overalt, og det tror jeg mere på. En dag jeg havde drukket mig fuld nede på Kafé "Nitten", brækkede jeg mig på gaden, og da jeg kom hjem, var der en dame i France Inter, der bemærkede, at jeg aldrig ville finde en pige med de manerer.

Det går ikke så godt længere med at høre radio. Først begyndte franskmændene at sige, at jeg var "fou" og "con". At det er den almindelige mening om mig. Der var også en, der sagde, at han havde subtile grunde til at tro, at den gode Gud ville lade mig falde ned i helvede. Og nu er tyskerne også begyndt at genere mig med deres sange, både fra DDR og BRD. Jeg tror ikke, at de er enige om, hvad man skal mene om mig. Fra BBC får jeg at vide, at jeg ikke skal rejse til Paris mere, "Hvis du rører deres piger, slår de dig ihjel", siger man.

Jeg ville gerne vide, hvad der bliver sagt om mig, når jeg ikke hører det, men det får jeg sikkert aldrig opklaret. I den sidste tid har jeg ikke hørt meget radio, jeg er blevet bange for dem, jeg føler mig dum, når de ved, hvad jeg tænker. Jeg kan ikke helt bestemme, hvad jeg vil tænke, tankerne glider frem i bevidstheden af sig selv. De tager det, jeg tænker som min mening, uden at overveje forskellen mellem det tænkte og det, man siger højt. Dette forhold generer mig meget, jeg vil gøre opmærksom på det i fremtiden.

Jeg tror ikke, de kan måle, hvor meget jeg forstår, jeg kan godt lytte uden at tænke. En anden ting er spørgsmålet om mine forestillingsbilleder. Måske har de også dem, ligesom de ved, hvad jeg drømmer.

Jeg er blevet træt af koncertsalen i program 3, der er en masse musik af Chopin og drejer om på Sveriges melodiradio. De skide svenskere med deres fine socialdemokrater, der er lige så borgerlige som de andre borgerlige partier i Sverige. I det hele taget er det meste af verden borgerlig, der er intet håb tilbage for fyre som mig.

Nu er tiden inde til at fortælle, at jeg kender mange af landets sindssygehospitaller indefra. Jeg har fået invalidepension i otte år. Det hele begyndte, mens jeg studerede psykologi på Københavns Universitet. En dag begyndte mine kammerater at undre sig over de mærkelige ideer og tanker, jeg kom med. I begyndelsen troede de, jeg ville lave skæg med dem. F.ex. troede jeg, at der blev trykt aviser specielt til mig. Når jeg købte en avis, stak avismanden mig en specialfremstillet. På den måde blev jeg ført på vildspor, og videnskabsmændene morede sig. Alle andre end mig fik normale aviser, hvor de også kunne læse om forsøget. Jeg blev indlagt af politiet på en lukket afdeling på Frederiksberg Hospital, fordi jeg havde lavet indbrud i en tobaksforretning ved at smadre udstillingsvinduet med en brosten. Jeg blev på hospitalet et stykke tid, indtil jeg blev overført til Sankt Hans Hospital i Roskilde. Herfra blev jeg udskrevet efter fem måneder. Jeg var dog langtfra rask, og efter et stykke tid havnede jeg på Statshospitalet i Nykøbing Sjælland. Sidste gang jeg var indlagt i længere tid var på Statshospitalet i Vordingborg. Jeg har i alle de år, der er gået fået mange forskellige slags piller, f.ex. prozil, melleril, sordinol, serenase, neulactil, klorpromazin, akineton, lysantin, broccadisipal og mange andre slags.

Det ringer på døren, lægen er her allerede. Det er en ung fyr, der ser irriteret ud. Jeg farer straks over ham og truer med at slå ham ned, hvis han ikke får mig indlagt i en fart. Det lader ikke til at gøre større indtryk på ham, men han giver sig dog til at telefonere. Imens spejler jeg ud gennem vinduerne. Nu er paddehatteskyerne blevet røde. Jeg er bange for, at jeg ikke når at komme væk i tide. Der er gået lang tid og lægen taler stadig i telefon. Jeg skal til at tage tøj på for at finde en taxi. Men nu er han færdig og meddeler mig kort, at jeg vil blive kørt op på Nykøbing. En rød ambulance holder foran indgangsdøren, jeg springer ind bagi. Der er to falckmænd i bilen, den ene kører. Jeg tilbyder chaufføren fem hundrede kroner for at køre hurtigere, men han afslår det og skæver samtidig til den anden mand. Selvom han ikke vil bruge udrykningshornet går det alligevel stærkt. 55 minutter til Holbæk og endnu 20 minutter til Nykøbing Sjælland.

På modtageafdelingen lukker en hvidklædt plejer mig ind og drejer nøglen om i døren bag mig. Jeg er enormt lettet over at være kommet i sikkerhed, her kan ingen agenter nå mig. Jeg tror de kun vil bombe de større byer. Først skriver plejeren alle mine ejendele op på en seddel og tager min tegnebog og mit checkhæfte. Dernæst får jeg et varmt bad og bliver iklædt hospitalets tøj. Nu venter kun undersøgelsen med den vagthavende læge. Jeg stikker ham en løgn ikke et ord om, hvorfor jeg virkelig er kommet. Jeg går ind i opholdsstuen og sætter mig. Der sidder som sædvanlig en flok mere eller mindre forrykte personer. Klokken er kun 19, desværre er aftensmaden spist, jeg opdager, at jeg er meget sulten.

Jeg vil ikke se TV-avis, det er altid en konfrontation. Jeg håber russerne har bombet dem derinde. Istedet for at se fjernsyn går jeg ind og lægger mig på min seng. Jeg kan ikke mere høre nogen brag.

Det undrer mig, at jeg ikke får nogen piller til sovetid. De vil måske se mig lidt an først. Selvfølgelig kan jeg ikke sove uden piller. Klokken 24 står jeg op og går ud på gangen for at tale med den plejer, der har nattevagt. Det lader ikke til at interessere ham, for jeg bliver beordret tilbage i seng. Da jeg har ligget lidt, står jeg op igen. Denne gang kommer han farende med det sædvanlige læderbælte og spænder mig fast til sengen, så jeg ikke kan stå op. Jeg finder mig kun i det, fordi jeg nødigt vil udskrives med det samme. Tiden går langsomt, når man ligger i bælte og ikke kan sove. Klokken halv tre begynder fuglene at synge, og klokken tre er det lyst.

Jeg glæder mig til morgenmaden. Klokken seks kommer der et nyt hold plejere. De kikker lige ind til mig. Jeg råber, at jeg skal på toiletet og får lov til at stå op. Samtidig får jeg en af mine cigaretter, men derefter tilbage til bæltet.

Klokken syv er der morgenmad, og jeg får heldigvis lov til at stå op og spise sammen med de andre inde i opholdsstuen. Jeg tager godt for mig af retterne: Havregrød, mælk, ymer, kaffe, ostemadder og orange juice. Det har min mor ikke råd til at give mig, jeg tror, jeg vil overveje det med plejehjemmet en gang til.

Plejerne har snakket om mig til sygeplejersken, der nu er kommet. Hun siger, at hun vil følge mig over på en anden afdeling. Undervejs spørger jeg hende, om hun tror, vi vil overleve. Hun siger, at det tror hun nok, men giver mig ellers ikke noget håb.

På den nye afdeling farer jeg straks hen til radioen og stiller ind på en udenlandsk station. Jeg forstår hurtigt, at det var i sidste øjeblik, at jeg undslap. USA har overgivet sig for en time siden, og russerne rykker hurtigt frem gennem Europa. Kun nogle få tyske panserdivisioner holder ud endnu. Jeg løber hen til kontoret og hamrer med begge næver på døren, der hurtigt bliver åbnet. Jeg befaler med en høj og bydende stemme at få udleveret min automatiske kaliber 45. Nu sker tingene hurtigt. Tre kraftige plejere dukker op og slår kreds om mig, idet jeg har indtaget boksestilling. Jeg griber en stol og kaster den mod den nærmeste angriber. Jeg kan dog ikke holde dem fra livet, de farer ind på mig og løfter mig op, så jeg ikke kan slå særlig hårdt. De bærer mig hurtigt ind på et værelse og lægger mig i seng med en kraftig sele om livet. Lidt efter kommer en sygeplejerske og giver mig en indsprøjtning. Jeg falder i søvn og vågner ikke før middagsmaden bliver bragt ind til mig. Jeg truer plejerne med at lade dem skyde, når russerne kommer. Det er meget ubehageligt at ligge i bælte længere tid ad gangen. Jeg vil ind og høre radio for at følge slagets gang, men døren til værelset er lukket og jeg er alene. Jeg råber lige så højt, jeg kan: Plejer, plejer, plejer, plejer, plejer, plejer, plejer. Men de er åbenbart ligeglade, for det eneste jeg får ud af det er uorden i stemmebåndet.

Efter aftensmaden får jeg endnu en indsprøjtning og sover lige til næste dag klokken seks. Klokken syv får jeg lov til at komme op og

spise og høre radio. København er ikke blevet bombet endnu, for jeg hører en mand læse nyhederne, idet han anstrenger sig på at lyde beroligende.

Mine cigaretter har de låst inde i et skab, og hver gang jeg vil have en smøg, må jeg spørge pænt om at få låst op.

Jeg sætter mig til at skrive brev til præsident Pompidou. Jeg gør det ud for et testamente og lover ham alle mine penge, der ligger i Nationalbanken, hvis han vil sende mig tusind pakker gauloises. Jeg tror ikke, han har større chancer for at overleve end mig, men det undlader jeg klogeligt at skrive noget om.

Der er stuegang. En af lægerne er kommet. Vi bliver kaldt ind på kontoret en efter en. Jeg spørger lægen om jeg kan låne hundred kroner, men han siger, at han ikke har nogen penge. Jeg bliver spurgt, om jeg hører stemmer, eller om der er andre ting, der generer mig. Jeg svarer, at jeg ikke hører stemmer, men at der er masser af ting, der generer mig. Jeg vil ikke nærmere præcisere, hvad det er, der generer mig. Interviewet er hurtigt overstået.

En af mine medpatienter bemærker: "Nu håber jeg, at de kan få ham gjort rask igen". At han mener mig er jeg ikke i tvivl om, men jeg lader som ingenting.

Klokken elleve er jeg sulten og går ud på gangen for at se, om madvognen er kommet. Jeg betragter utålmodigt afdelingens ur. Endelig er klokken tolv. Af medicin får jeg to to milligrams serenase og lidt lysantintin mod bivirkningerne.

Ved sovetid får jeg igen medicin. En plejer kommer med mine serenase, han siger, at det er lige så godt som en sovepille, men jeg har erfaring for, at serenase ikke er godt at sove på, jeg bliver snarere mere vågen af dem. Omkring klokken tre sover jeg. Jeg bliver vækket klokken syv og er meget træt. Sådan fortsætter det, jeg sover først hen på morgenen og bliver vækket tidligt.

Jeg kommer ved et tilfælde til at se forsiden på min journal, der står: Diagnose: Skizofreni. Lægen siger, at jeg nok har noget, men at jeg ikke skal være forskrækket.

Jeg stiller ind på Radio DDR. Jeg ved ikke, hvad jeg har gjort, men en meget tysk herre siger, at nu tror han bestemt, jeg bliver skudt. Kommunisterne tror altid, at jeg bliver skudt, det er ikke første gang, at de har sagt det. Svenskerne siger, at jeg er tosset, det lader til at tilfredsstille dem. Jeg er begyndt at høre mere Radio DDR end jeg er vant til. Jeg prøver ikke at tænke på kontroversielle emner, men det er svært at undgå. Tankerne flyder nærmest rundt i bevidstheden på en måde, der delvist er unddraget viljens kontrol. Jeg kan godt nok bestemme mig til at tænke på et bestemt emne, men samtidig er der tankesubstans ovenover og nedenunder. Jeg ved ikke hvor meget, de forstår af mine tanker, det må være svært at forstå alle tanker på en gang, fordi det er sådant et komplekst område.

Kommentarerne i radioen er tit svære for mig at opfatte. Jeg lægger noget til og trækker noget fra. Et ja eller nej der kommer midt i en sætning er selvsagt svært at forstå.

Jeg har tit tænkt på selvmord, jeg skal jo dø engang, hvorfor så ikke lidt tidligere. Hvad er nogle få årtier i sammenligning med Universets alder? Hvad betyder jeg i verden? Ingenting. De der bilder sig ind at være betydningsfulde, lider af forfængelighed, hvad er mennesket sammenlignet med evigheden? Døden er en forbandelse, som kun få gør sig klart, ligemeget hvad man gør, vil man dø. Jeg tvivler på, at mennesket kan formere sig uendeligt, på et eller andet tidspunkt vil menneskearten uddø, om ikke andet så når solen er brændt ud.